

Момци-тъ ся поведохъ
И — на другъ сидѣнкъ,
А моми-тъ останяхъ:
Сѣка си зе прелкъ.
А малки-тъ момиченца
Огъня претѣквѣтъ:
Притурѣхъ сухи сѣчки,
По-вече да свѣтиѣтъ.
Дешка бѣше си запѣла,
Едвѣж яснѣ пѣсѣнь —
Гласа си бѣ залюбѣла —
Като звѣнче ясенъ:
„ Мѣсичко, есинъ мѣсичко!
„ Кѣто си ходишь високо,
„ И кѣто глѣдашь широко.
„ Мое-то либе видѣ-ли?
Догдѣ издума тайнъ думъ,
Дѣца-та викнахъ:
„ Бачо Ненчо, бачо Ненчо! ... “
И го посрѣшнахъ...
Глѣдѣтъ моми напредѣ си —
А Ненчо достигналъ,
Шепнѣтъ по двѣ помежду си:
„ Дешке, Ненчо дошелъ! “
— „ Добъръ вечеръ, добъръ вечеръ! “
Ненчо имъ продума.
„ Далъ Богъ добро, далъ Богъ добро! “
Всѣка му отвърна.
— „ Добръ дошелъ, бачо Ненчо! “
Моми му казахъ,
— „ Добръ нашелъ, малки моми! “
Ненчо имъ отвърна.
Наставахъ вси-тъ моми —
Такъвъ бѣ обычай —
Канихъ го и той да сѣдни,
Нъ той бѣ уморенъ.
„ Благодарѣхъ, рѣче тихо,
„ Нъ азъ съмъ уморенъ,